

**NADJA ENSINK-TEICH**

*met Didy van der Lans*

**DAG  
LIEVERD,  
TOT ZO**

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op [www.harpercollins.co.uk/green](http://www.harpercollins.co.uk/green).

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Nadjia Ensink-Teich & Didy van der Lans

Omslagontwerp: Villa Grafica

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1042 7

ISBN 978 94 027 6605 9 (e-book)

NUR 320

Eerste druk september 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

\* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

[www.harpercollins.nl](http://www.harpercollins.nl)

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Voor Jeroen en Fleur, mijn inspiratiebronnen.

*Voor de liefde die er was, is en altijd zal zijn*

# Inleiding

In de eerste twee jaar en negen maanden na de moord op mijn man Jeroen kon ik enkel overleven. Voor echt leven had ik geen energie. Ik was moe, moe van al het verdriet, moe van al het regelen en moe van de uitzichtloosheid. De moordenaar van mijn man doodde niet alleen Jeroen, maar liet mij en onze dochter van elf dagen achter zonder een toekomst om naar uit te kijken. Alle dromen, plannen en wensen voor mijn leven waren samen met Jeroens bloed achtergebleven op de straatstenen van Londen.

Twee jaar later stond ik op mijn negenendertigste verjaardag voor de spiegel en besloot ik dat het tijd was mijn leven weer op te pakken. Ik besloot op reis te gaan. Zeven maanden later vertrok ik samen met mijn dochter Fleur naar Azië. Deze reis werd het begin van een nieuwe toekomst. Een toekomst waarin Jeroen niet fysiek bij ons was, maar waarin we samen, Fleur en ik, een nieuw leven zouden opbouwen. We lieten alles achter ons. De reis zou bepalen hoe onze nieuwe toekomst eruit zou zien, waar we zouden gaan wonen en of we ook met zijn tweeën gelukkig konden worden.

Alles lag open en dat was precies wat ik op dat moment nodig had. Alleen onze eerste bestemming lag vast: Koh Phi Phi in Thailand. Verder had ik nog geen concrete plannen gemaakt. Ik wist niet eens of we nog wel terug zouden komen. In de eerste week van onze reis ontmoette ik een meisje, dat me na het horen van ons verhaal vroeg of ik mijn reis ook deelde op Instagram.

Ik moest eerlijk bekennen dat ik Instagram nog nooit echt had gebruikt. Ik had wel een account, maar deed er nauwelijks wat mee. Zij leerde me hoe ik berichten kon posten en ik startte @journey\_of\_a\_widowed\_mom, waarop ik open en eerlijk vertelde over mijn rouw en reflecteerde op wat de reis ons bracht. In dit boek deel ik die inzichten, neem ik je mee op onze reis en laat ik zien in welke nachtmerrie Fleur en ik in de twee jaar en negen maanden voor de reis waren beland.

# Deel 1: Minuten



# 1

Het begon allemaal op een doodgewone dinsdagmiddag.

Ik zeg doodgewoon, maar eigenlijk was er niets gewoons aan. Ik zat namelijk op de bank met mijn elf dagen oude dochter Fleur in mijn armen. Na een week kraamvisite waren mijn ouders weer naar Nederland vertrokken. En hoe lief hun zorgen ook waren, ik vond het heerlijk om weer met z'n drieën te zijn. Jeroen en ik konden eindelijk samen gaan wennen aan ons gezin en genieten van onze dochter. Ik was moeder en Jeroen was vader! Het voelde voor ons allebei nog onwennig, maar wel heel fijn.

Jeroen kwam de trap af, wapperde met de geboortekaartjes in zijn hand. 'Ik ga ze nog even snel op de post doen.' Hij wilde niets liever dan de hele wereld laten weten dat ze er was: onze Fleur, zijn dochter, *de liefde van zijn leven*. Iedereen mocht horen hoe gelukkig hij was en het liefst nu meteen.

'Maar Seth komt zo op visite,' protesteerde ik. Ik zag mezelf al kolvend op de bank zitten terwijl onze vriend voor de deur zou staan. 'Laten we het straks samen even doen.'

'Het is zo gebeurd.' Jeroen liet zich niet van zijn plan afbrengen. Hij wilde zo graag helpen, zich nuttig voelen en dit kon hij voor me betekenen. 'De brievenbus is om de hoek, ik ben zo weer terug. Komt allemaal goed, schat.'

Hij glimlachte, gaf me zoals altijd een heleboel kusjes en rook nog even aan Fleurs babyhaartjes. 'Dag lieverd, tot zo!' zei hij nog, voordat hij met de kaartjes naar buiten liep en de deur achter zich dichttrok.

Voelde ik iets aan, toen hij zei dat hij naar buiten ging? Had ik ergens een onderbuikgevoel over wat er ging gebeuren, en wilde ik hem daarom tegenhouden? Ik weet het niet. Op dat moment was ik me in elk geval nergens van bewust. Fleur lag na haar flesje heerlijk te slapen op mijn schoot, en ik was gezellig met een vriendin aan het appen.

‘Ik kom snel op kraamvisite,’ liet ze weten, waardoor ik aan Seth moest denken. Hij zou om twee uur komen, en was al meer dan tien minuten te laat. Dat was niets voor hem.

Ik keek op van mijn eigen telefoon en zag die van Jeroen nog op tafel liggen. Typisch Jeroen, dacht ik terwijl ik zijn telefoon pakte. Kan ik hem niet eens bereiken.

Twee gemiste oproepen. Ik belde Seth terug, die meteen opnam.

‘Ik kan niet bij je huis komen,’ zei hij. ‘Er is iets gebeurd.’

‘Wanneer niet,’ grapte ik. We wonen midden in Londen – er gebeurt altijd wel wat. ‘Ik kijk wel even of ik je binnen kan laten.’

‘Nee, er is iets bij jou in de straat gebeurd. Ze hebben de weg afgesloten.’

‘Oké, ik loop wel even naar beneden om te zien wat er aan de hand is. Misschien dat ik je achterom binnen kan laten. Een momentje, ik zie je zo.’

Ik trok Fleur haar lekker warme winterpak aan en liep met haar in mijn armen naar beneden. We woonden tweehoog in een appartementencomplex, dus om naar de voordeur te komen moest ik twee trappen nemen. Terwijl ik naar beneden liep, voelde ik een soort onbestemd gevoel. Ik wist niet waar het vandaan kwam, maar ik trok Fleur voor de zekerheid toch wat dichtert tegen me aan.

Toen ik de voordeur opendeed, schrok ik van alle chaos. Overal om me heen gebeurde iets, maar het was naargeestig stil voor



de hoeveelheid beweging die ik zag. Tientallen agenten liepen rond, de straat was afgezet, ambulances reden rond. Links van me stond een grote, witte tent, waar mensen in en uit liepen. Zoveel mensen, en zo weinig geluid.

Jeroen, dacht ik meteen. Waar is Jeroen? Plotseling waren alle gedachten aan Seth en zijn bezoek verdwenen, en wilde ik alleen maar weten waar mijn man was.

Op onze stoep stond een politieagente. Ik liep direct naar haar toe. 'Sorry,' zei ik, 'maar ik zoek mijn man. Hij ging geboorte-kaartjes op de post doen, en is nog niet terug.' Ik wees naar de groep wachtende en nieuwsgierige mensen achter de afzetting. 'Mag ik even kijken of hij daar is?'

'Dat kan niet, mevrouw,' zei de agente resoluut. 'We gaan waarschijnlijk de afzetting nog groter maken en dan kunnen u en uw baby straks niet meer naar binnen. Het is koud, gaan jullie maar lekker naar boven.'

Ik keek naar het kleine bundeltje in mijn armen en knikte afwezig, maar bleef in de deurpost staan.

'Wat is uw mans naam?' vroeg de agente. 'En kunt u misschien een beschrijving geven? Dan zal ik kijken of ik hem kan vinden.'

'Lang en knap,' antwoordde ik, zonder erbij na te denken.

✱

Vijf jaar daarvoor had ik het een goede grap gevonden als je zou zeggen dat ik een eigen huis, een man én een kind zou hebben. Dat paste totaal niet bij het leven dat ik had. Ik woonde heerlijk met mijn drie huisgenoten in hartje Londen, had een topcarrière bij een groot evenementenbureau en reisde de hele wereld over. Ik genoot enorm van alle vrijheid die ik had. Huisje, boompje, beastje? Dat was niets voor mij, dacht ik.

Wel was ik alle vluchtige contacten met mannen zat en had ik me ingeschreven bij Guardian Soulmates, een Engelse dating-

site. Toch was ik sceptisch; de kansen om echt een leuke man te vinden leken me gering en tot nu toe hadden alle dates dat ook bewezen. Ik was er klaar mee dat ik na elke date opnieuw teleurgesteld thuiskwam.

Ik had dan ook weinig zin in de date met Jeroen. Het was een heerlijk lome vrijdagmiddag geweest, en ik zat met mijn huisgenoten op de bank met een lekker koud biertje voetbal te kijken. Het laatste waar ik zin in had was me omkleden om weer met een of andere saaie man een suf gesprek te gaan voeren. Maar net toen ik op het punt stond om de hele date te cancelen, hoorde ik de stem van mijn strenge Duitse vader in mijn hoofd: ‘Afspraak is afspraak.’ Als me één ding met de paplepel was ingegoten, dan was het dat wel.

‘Ik heb er weinig zin in,’ zei ik tegen Emily. Emily was mijn beste vriendin, en een van mijn huisgenoten.

Ze lachte. ‘Ach, wat kan het voor kwaad? Als het saai is, kom je lekker terug. Ik houd een plekje warm voor je op de bank.’

‘Oké dan,’ gaf ik toe. ‘Ik geef het nog één kans. Je weet het ten slotte nooit.’ Maar, dacht ik bij mezelf, als dit wéér niets wordt, ben ik er voorlopig wel echt klaar mee.

Tien minuten later zat ik in de metro onderweg naar Oxford Circus. Gewoon in mijn korte broek, Birkenstocks en met een minimale hoeveelheid make-up op mijn gezicht. Ik had geen zin om me op te doffen. What you see is what you get. Ik nam me voor gewoon een biertje te drinken, en dan weer lekker terug naar mijn vrienden te gaan.

Toen ik het metrostation uit liep, zag ik hem al op de hoek van de straat staan. Het eerste wat me opviel, was hoe lang en hoe knap hij was. Hij stak met kop en schouders boven iedereen uit. Zijn tas – hij was direct uit zijn werk gekomen – hing nonchalant over zijn schouder. Hij straalde een bepaalde rust, zelfverzekerd-

heid en vertrouwen uit, waar ik het meteen warm van kreeg. Misschien was deze date toch niet zo'n gek idee.

Niet veel later dronken we ons eerste biertje in de pub en vielen we van de ene verbazing in de andere. Zo bleek hij net als ik uit Nederland te komen, ook nog eens vlak bij mij te zijn opgegroeid en we deelden dezelfde passies. We hadden voor de date maar kort via de chat gepraat en grappig genoeg had ik niet bedacht dat als iemand Jeroen heet de kans dat hij uit Nederland komt best groot is.

Daarnaast werkte hij veel in Afrika, ik was deels daar opgegroeid en had het verlangen om weer terug te gaan. Er was zoveel herkenning! Het voelde alsof we elkaar al jaren kenden; we raakten maar niet uitgepraat. We praatten Nederlands en Engels door elkaar, hadden meteen de diepste gesprekken en hebben enorm gelachen. Ik hing bijna letterlijk aan zijn lippen. Zo heerlijk kon hij vertellen.

Dat ene biertje werden er twee en toen drie. Voor ik het doorhad, was de avond voorbijgevlogen. Wat volgde aan het eind van die avond was tegelijkertijd het meest normale en bijzondere wat ik ooit heb meegemaakt.

Jeroen keek naar het biertje in mijn hand. 'Opdrinken, laten we naar huis gaan,' zei hij laconiek. En vreemd genoeg twijfelde ik er niet aan of dat wel een goed idee was. Het voelde meteen normaal. Gewoon goed. En ja, ook onze eerste nacht samen was fantastisch, opwindend – en vertrouwd.

De dag erna vloog hij voor werk naar Tanzania en vertrok ik voor een weekendje naar Nederland. Op het vliegveld dronken we nog een kop koffie.

'Wat mooi dat je naar Tanzania gaat, daar zou ik zelf ook wel heen willen gaan,' zei ik tegen hem.

'Dan ga je de volgende keer toch gewoon mee,' zei hij doodleuk, terwijl ik hem pas één dag kende.

‘Leuk, doen we!’ zei ik, alsof dat het normaalste voorstel in de wereld was. Nul twijfel, alleen maar een warm gevoel in mijn buik. Ik was thuisgekomen bij deze man.

Diezelfde middag vertelde ik mijn moeder over mijn date. Ik wist toen al zeker dat ik met hem oud wilde worden. ‘Mam,’ zei ik, ‘ik heb de man ontmoet met wie ik ga trouwen.’

Toen ze om een beschrijving vroeg, aarzelde ik geen moment: ‘Lang en knap.’

Dezelfde beschrijving die ik vijf jaar later aan de agent zou geven.



Ik sloot de voordeur en liep het huis weer in. Fleur legde ik in bed. De hele situatie gaf me een rotgevoel. Ik baalde ervan dat onze eerste dag als gezin, zonder familie om ons heen, door al dit gedoe verstoord werd.

Omdat ik Jeroen niet kon bellen, kon ik niets anders doen dan geduldig afwachten. Niet mijn sterkste kant. Ik liep de keuken in en zette een kop thee. De Engelse oplossing voor alles, dus wie weet zou het nu ook helpen.

In mijn nieuwe keuken voelde ik weer de blijdschap over de toekomst. Ik verheugde me zo op de komende tijd. De renovatie van ons huis was eindelijk helemaal klaar, ik begon een beetje te herstellen van de heftige bevalling en Jeroen had nog drie hele weken vrij van zijn werk. Straks konden we eindelijk genieten van onze tijd als gezin, met z’n drieën, in ons mooie huis.

In de elf dagen na Fleurs geboorte waren we pas één keer samen naar buiten geweest. Mijn lichaam was bij lange na nog niet hersteld. Ik had nog allemaal hechtingen. Ik schuifelde meer dan ik liep, maar ik verlangde enorm naar frisse lucht en wilde iets anders doen dan alleen maar binnen zitten. We gingen een klein

ommetje maken naar de apotheek. Jeroen werd als hij moe was altijd verkouden, dus je kunt je voorstellen hoe hij eraan toe was na een week met een baby en zijn schoonouders in huis. We konden wel wat medicijnen gebruiken.

Tijdens het wandelen kibbelden we gezellig over wiens beurt het was om trots de wandelwagen te duwen.

‘Nu mag ik!’ riep Jeroen lachend.

‘Nee, nee, ik mag,’ riep ik terug.

Het was heerlijk om na al die tijd binnen te hebben gezeten weer buiten te zijn en samen te dollen. Ik maakte een foto van de trotse vader achter de wandelwagen.

‘Moet je nu altijd overal foto’s van maken?’ vroeg Jeroen met quasigeïrriteerde stem. Hij was van nature heel bescheiden en vond het meestal niet nodig om in het middelpunt van de belangstelling te staan.

Ik ben nog steeds zo blij dat ik me daar niets van aantrok. Dat ik van de eerste en meteen laatste keer dat Jeroen achter de wandelwagen liep een foto heb gemaakt.

Het geluid van de deurbel doorbrak mijn gedachten. Het water kookte nog niet eens, en nu stond er alweer iemand voor de deur?

Opnieuw gooide ik een sjaal om mijn schouders en pakte Fleur weer uit haar bedje. Misschien was het Seth toch gelukt om bij ons huis te komen. Of misschien had de agente Jeroen gevonden in de menigte.

Het moment dat ik de deur opendeed en niet Seth of Jeroen, maar drie politieagenten voor de deur zag staan zal ik nooit meer vergeten. Het duurde een eeuwigheid voordat een van hen mij een universiteitsbadge van Jeroen liet zien en vroeg: ‘Is dit uw man?’

De uitdrukking ‘je weet het als je ze ziet’, het is echt waar. Mijn

hele lijf voelde al wat er zou gaan komen. Alle alarmbellen in mijn hoofd gingen af, maar ik gaf er nog niet aan toe.

‘We moeten u iets vertellen. Wilt u anders even gaan zitten? Wij nemen de baby wel.’

Ik wist dat er iets vreselijks ging komen. Nee, dacht ik. Nee, ik blijf staan en ik houd Fleur stevig vast. Zeg maar wat je moet zeggen. Ik keek de agenten net zo lang aan tot een van hen opnieuw de universiteitsbadge van Jeroen omhooghield.

‘Is dit uw man?’

Pas toen liet ik mijn gevoelens toe. Op dat moment viel alles om me heen weg, alsof iemand het kleed onder me vandaan trok. Mijn voeten raakten niets meer, mijn handen voelden koud en klam en mijn adem stopte met stromen. Ik viel, en bleef vallen. In een groot, zwart gat waarin alles wat ik kende, wist en voelde verdween – om nooit meer terug te komen.

Een allesoverheersende hopeloosheid die ik nog jaren met me mee zou dragen.

## 2

Na een lange vlucht zijn we er eindelijk: Thailand. Het eerste land van onze reis. De warme lucht valt als een deken over ons heen als we uit het vliegtuig stappen. Ik ben doodmoe, maar voel ook een tinteling in mijn lijf. Het is zover!

‘Kom, Fleur,’ zeg ik. ‘We gaan de bus nemen richting Koh Phi Phi.’

Fleur is zo mogelijk nog vermoediger dan ik, maar gaat gelukkig zonder protest in de buggy zitten.

Ik heb Koh Phi Phi als eerste bestemming gekozen omdat dit eiland ‘de allermooiste stranden van Thailand’ zou hebben. Maar als we aankomen, merk ik al snel dat het er in werkelijkheid vooral barst van de toeristen, cafés met dronken backpackers en kitscherige marktjes. Misschien interessant als je jong bent, maar voor mij geen plek om met een kind van tweeënhalft rond te hangen.

Daarom besluit ik meteen om morgen door te gaan naar Koh Yao Yai, een eiland met als het goed is veel minder toeristen en net zulke mooie stranden. Om deze dag door te komen zonder te veel dronken toeristen tegen te komen boek ik een boottocht.

Zodra we op het water zijn, voel ik me een stuk rustiger. En eerlijk is eerlijk, zonder de drukte zie ik gelijk hoe mooi het hier is.

‘We varen straks langs een stukje van het eiland waar je heel veel aapjes kunt zien,’ zegt de schipper. ‘Aan jullie linkerhand.’

Fleur springt meteen op, houdt haar handen in de lucht en kijkt me dan vragend aan. ‘Mama, welke is links?’

Ik lach en wijs naar haar linkerhand. Als we naar de linkerkant van de boot lopen, zien we meteen al de aapjes in de takken van de bomen zitten. De schipper vaart de boot heel dicht langs de bosrand; we kunnen ze bijna aanraken.

Dan hoor ik een plof, en ik draai me om in de richting van het geluid. ‘Kijk, Fleur, die aap is op de boot gesprongen.’ De aap beweegt zich supersnel door de hele boot. En nog voordat ik beseft wat hij doet, grijpt hij Fleurs Oreo-koekjes uit onze rugzak en springt hij weer terug de boom in.

‘Nee, nee!’ gilt Fleur. ‘Hij heeft mijn koekjes gejat!’ Haar gezicht is helemaal rood aangelopen van woede. ‘Geef mijn koekjes terug!’ roept ze naar het aapje.

Het is een komisch gezicht: een boze, verontwaardigde peuter die naar een aap staat te zwaaien. De andere passagiers en ik moeten er hard om lachen, maar dat maakt Fleur alleen nog maar bozer. Voor haar is het ernst; de rest van de boottocht kan ze nergens anders over praten.

De volgende dag vertrekken we naar de haven van Koh Phi Phi en wachten daar op de boot, die ons via Krabi Town naar Koh Yao Yai gaat brengen. Ik heb zin om daarnaartoe te gaan, maar nu voel ik me nog onrustig. Het is een drukke wachtruimte en Fleur wil het liefst alle kanten tegelijk op lopen.

Ik moet er erg aan wennen dat het reizen met een peuter zo anders is dan reizen zoals ik gewend ben. In plaats van één rugtas heb ik nu een grote backpack, een losse tas en de buggy met Fleurs rugtasje eraan. Bovendien kan ik mijn ogen geen seconde van haar afhouden.

‘Mama, ik moet poepen!’ Shit, daar heb je het al. En we zitten net...